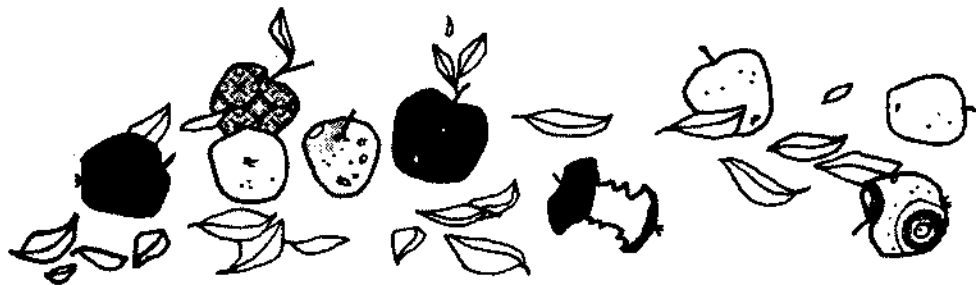

Привіт! Це знову я, Зося з вулиці Котячої. Сиджу собі, як завжди, на моєму улюбленому дереві в нашому садку, де вже потроху відчувається наближення осені. Це навіть непогано — листя і трава, що забарвлюються жовтим... Ну, і кілька рум'яних яблук, що метляються у мене над головою. Яблуні цього року не дуже вродили. І добре, бо якби сталося навпаки, ми мусили б продавати яблука на якомусь базарі.

Ботанічні експерименти мами (з тих менш вдалих) впевнено забуваються — тобто все, що впродовж літа в'януло і марніло, тепер не відхиляється від норми. Бо восени більшість рослин усе одно в'яне і марніє. Так має бути.

Натомість сорти (що, як пам'ятаєте, заселили квітник перед будинком) чудово почуваються. Товстолисті (ніяк не запам'ятаю їхні назви) навіть випустили паго-ни з рожевими квітами-блюдцями, які складаються з дрібненьких зірочок, що мають темніші серединки.

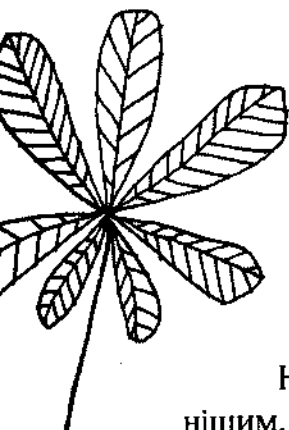
— Вони наче пластикові! — здивовано вигукнула моя сестра Маня.

Я не зовсім з нею згодна. І, скоріше, назвала б їх восковими. Але мені вони теж до вподоби. Час від часу ми з Маліною, шаленою тіткою-артисткою, та її стар-шим сином Михасем сперечаємось, кого з нас першо-го осяяло посадити ті квіти в нашому садку.

— Це неважливо! — повторює мама зверх-ньо. — Я все одно рано чи пізно посадила б їх тут! Це просто ідеальний варіант! Тим більше, що в Лондоні мені сподобались композиції лише з цих сортів...

Навіть наші безрослинні сусіди, тобто пан Стефан і пані Геня, були в захваті від цих товстоли-стих. Утім, від-коли Маліна

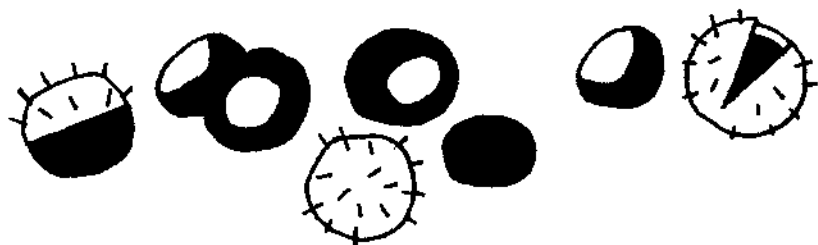

подарувала їм кілька саджанців на знак подяки за допомогу, сусіди стали трохи рослинні.

— У будь-якому разі вони рухаються в правильному напрямку, — любить підкреслювати мама.

Наче це її власна заслуга...

Настання осені було б набагато приємнішим, якби не новий шкільний рік, що саме о цій порі падає на людей, як грім з ясного неба. Ніби їй відомо, що початок (або випадання) ШКІЛЬНОГО РОКУ є немину-

чим, але все одно це завжди шок. Принаймні для мене. Цікаво, що ви про це думаете?

Мені трохи шкода довгих вечорів і ранків, пиття какао і витріщання у вікно, і слухання цвіркунів

на терасі, і рахування зірок, і нюхання матіоли допізна. Ну, і бігання наввипередки з вітром по луках та піщаних доріжках.

Тепер життя обмежується школою та будинком. Ну, гаразд... Я знаю, що трохи перебільшую, але мені можна... За хвилину переконаєтесь. Як тільки зізнаюсь вам у дечому. Це може здаватися трохи дитячим. Бо все ж таки мені майже десять років і я перейшла до четвертого класу. Але що з того?

Я сумую за нашою першою вчителькою пані Качмарек, і крапка! Зрештою, не лише я. Зузя, моя найкраща подруга, теж сумує. Й інші дівчатка з класу. Про хлопців я напевно не знаю. Може, їм взагалі не знайоме це відчуття? Хоча Макс часом хлюпає носом, але я ніколи з нього не сміюся. На відміну від його друзів.

Маю надію, що глибоко в душі ви зі мною згодні. Врешті-решт, пані Веся Качмарек була нашою наставницею аж три роки. Це — доволі довго, і насправді